

1. DE STEM

‘Stop!’ weerklonk het in de hal van de J.F. Kennedy Luchthaven in New York.

Paul McCartney, zanger van The Beatles, één van de meest succesvolle groepen aller tijden, zette zijn bagage op de grond. Hij draaide zich om. Ook zijn vrouw Linda keek achterom.

‘Wat nu weer?’ zuchtte Paul.

Hij stond erom bekend altijd vriendelijk te zijn, zelfs al kwam de honderdste fan laat op de dag nog om een handtekening vragen. Maar vanavond wilde Paul zo snel mogelijk naar zijn hotel. Hij had er de pest in. En hij was moe. Doodmoe. Niet van het touren. Maar van een weekje in de cel te zitten.

‘Kom, we stappen door en roepen een taxi,’ zei Linda.

Maar dat ging in tegen Pauls aard en principes. De zanger met het onschuldige kopje van een twaalfjarig jongetje draaide zich om en zag een jongeman op zich afkomen. Was Paul soms iets vergeten in het vliegtuig? Of was een deel van de bagage op de loopband blijven liggen?

‘Paul, liefje, ik ben moe, ik heb honger en ik wil slapen,’ zei Linda.

Paul zag de jongeman net voor hem stoppen. Hij zag er begin twintig uit, had ros haar, heel wat puistjes en hield zijn handen in de zakken.

‘Hé, old chap,’ zei Paul. ‘Kan ik je ergens mee helpen?’

‘Ja, jij bent toch Paul, hè? Paul McCartney van The Beatles?’

Paul had geen fut meer om te glimlachen. Ze hadden hem enkele jaren geleden al dood verklaard. Het verhaal deed zelfs de ronde dat halverwege de jaren zestig een dubbelganger zijn plaats had ingenomen nadat de echte Paul McCartney zagezegd in een auto-ongeluk om het leven was gekomen.

‘Wie weet ben ik wel zijn dubbelganger,’ glimlachte Paul.

‘Nah, jij bent het echt. Ik zie het. Fuck, ik sta te praten met een Beatle!’

‘Dat was vroeger.’

‘Ja, nu zit je in Wings, hè?’

‘Nee. Nu speel ik vooral solo.’

De jongeman keek even naar Linda. Hij zag er wat vreemd uit. Het licht uit zijn ogen leek met de seconde meer uit te doven.

‘We zijn op weg naar ons hotel, dus als je het niet erg vindt...’

‘Nee, natuurlijk niet,’ zei de jonge fan. ‘Ik weet wat er deze week in Japan is gebeurd, Paul. Ik heb het gelezen in de krant.’

Paul. Alsof ze twee oude vrienden waren die elkaar allang niet meer hadden gezien. Het nieuws had in alle kranten gestaan. Paul McCartney was op de luchthaven van Japan geland om er aan een kleine tournee te beginnen. Maar hij was nog maar uit het vliegtuig gestapt of ze hadden hem al staan opwachten. De douane en de politie. De honden hadden hun werk gedaan en hadden al snel een pak marihuana gevonden. En dat was dat. Paul McCartney, de braafste van de Beatles, zoals hij werd genoemd, was opgepakt. Met dat onschuldig smoeltje van een twaalfjarige. Geen huisarrest of strafstudie, maar meer dan een week in de cel.

‘Hoe was het in de cel, Paul?’ vroeg de jonge fan.

‘Een ervaring,’ zei Paul met een zucht.

Hij nam zijn bagage en wilde verder stappen. Linda trok hem aan zijn mouw met zich mee.

‘Wie weet schrijf ik er ooit nog een song over,’ zei hij met een vermoeide knipoog. ‘Iets zoals; je lichaam zit in de cel, maar je geest is zo vrij als een vogel. Free as a bird.’

Ze lieten de jongeman in verwarring staan. Tien dagen had Paul in die kleine cel in de Japanse gevangenis doorgebracht.

Nog enkele dagen langer en hij had weer een even lange baard op zijn gelaat staan als tien jaar eerder, begin jaren zeventig, net voor de split van The Beatles. En natuurlijk ging door deze arrestatie de hele tournee door Japan, ter promotie van zijn tweede soloplaat "*McCartney II*", de mist in.

‘Je bent veel te vriendelijk, Paul,’ zei Linda.

‘Waarom? Ik wil iets teruggeven aan de mensen. Dat weet je.’

‘Waarom in hemelsnaam? Je geeft al genoeg met je muziek.’

‘Ik wil dat ze weten dat ik nog steeds één van hen ben. Van de straat. Een gewone jongen van Liverpool. Ik wil benaderbaar blijven.’

Linda schudde het hoofd.

‘Dat snap ik. Maar je bent bekend nu. Wat ga je zeggen als één van die dolgedraaide fans voor je staat en je iets wilt aandoen? Is dat dan benaderbaar genoeg voor je?’

‘Liefje,’ zei Paul. ‘Wat zou een fan mij willen aandoen? Ik ben een muzikant. Ik ben geen president.’

Hij knikte naar het logo van de luchthaven, genoemd naar de vermoorde president J.F.K.

‘Je weet nooit. Je weet nooit met wie je te maken kan hebben. Er lopen daar heel wat gekken rond. Voor je het weet, vragen ze je niet om een handtekening, maar hebben ze een pistool in de plaats van een pen in hun handen.’

Ze waren bij de uitgang van de luchthaven beland.

‘Hé, Paul!’

Het was weer de stem van de onbekende jongeman. Op dat moment voelde zelfs Paul zich voor het eerst niet op zijn gemak. Hij wilde wel een eenvoudige jongen van de straat blijven, maar nu verlangde die jongen vooral naar zijn bed.

‘Luister, als je het niet erg vindt, dan...’

‘Stop, Paul!’ zei de jongeman.

Het klonk anders dan daarnet. Een stuk volwassener. Er was niet zo veel volk meer in het luchthavengebouw. Ze hadden één van de laats te vluchten. Buiten was het pikdonker. Het zou zeker niet ...